

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Είμαστε τρεις πολιτικοί κρατούμενοι, μέλη της ένοπλης οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας και σας στέλνουμε αγωνιστικούς χαιρετισμούς από τις ελληνικές φυλακές.

Έχουμε συλληφθεί τον Απρίλιο του 2010 μαζί με άλλους τρεις συντρόφους που κατηγορούνται για συμμετοχή στην οργάνωση και από τότε είμαστε προφυλακισμένοι περιμένοντας δίκη μέσα στους πρώτους μήνες του 2011.

Οι τρεις μας, με μια πολιτική επιστολή προς την κοινωνία, έχουμε αναλάβει την ευθύνη για συμμετοχή στην οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, υπερασπίζοντας μ' αυτό τον τρόπο τη δράση μας, η οποία στρεφόταν εναντίον του κεφαλαίου και του κράτους, συνεισφέροντας με την πρακτική και το λόγο προς την κατεύθυνση της ανατροπής του κράτους και του καπιταλισμού, προς την κατεύθυνση της κοινωνικής επανάστασης, για μια ακρατική, αντιεξουσιαστική, κοινοτιστική και κομμουνιστική κοινωνία όπου την κοινωνική, πολιτική και οικονομική λειτουργία και διαχείριση θα αναλάβουν οι λαϊκές Συνελεύσεις και τα Συμβούλια.

Με την ανάληψη πολιτικής ευθύνης θέλουμε επίσης να υπερασπιστούμε τον ένοπλο αγώνα, να αναδείξουμε τη διαχρονικότητά του και τη σημασία του ως μέρος του ευρύτερου αγώνα για την ανατροπή και την κοινωνική επανάσταση. Κυρίως όμως θέλουμε να αναδείξουμε πόσο επίκαιρος και απαραίτητος είναι στην εποχή μας, εποχή της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, όπου κατά την άποψή μας έχουν διαμορφωθεί οι κατάλληλες αντικειμενικές συνθήκες για την ανατροπή του καπιταλισμού περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη εποχή από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά.

Επίσης, μέσα από την ανάληψη πολιτικής ευθύνης θελήσαμε να αποκαταστήσουμε τη μνήμη και την τιμή του συντρόφου μας Λάμπρου Φούντα, ο οποίος ήταν μέλος του Επαναστατικού Αγώνα και σκοτώθηκε σε ένοπλη συμπλοκή με τους μπάτσους τον Μάρτη του 2010 κατά την απόπειρα απαλλοτρίωσης αυτοκινήτου, ενέργεια που αποτελούσε προπαρασκευαστικό μέρος ενός ευρύτερου σχεδίου δράσης της οργάνωσης.

Το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον μέσα στο οποίο δημιουργήθηκε και ανέπτυξε τη δράση του ο Ε.Α. είναι πολύ διαφορετικό από αυτό στο οποίο έδρασαν οι δυτικοευρωπαϊκές οργανώσεις αντάρτικου πόλης στις δεκαετίες του '70 και του '80 μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '90. Τότε επικρατούσε ο διπολισμός, ο ανταγωνισμός μεταξύ ΗΠΑ-ΕΣΣΔ και των πολιτικών-οικονομικών συστημάτων τους. Ήταν η εποχή που βυθιζόταν στην κρίση και την πολιτική απαξίωση το μοντέλο του κεϋνσιανισμού, καθώς το κεφάλαιο επανακτούσε την ισχύ του έναντι των προλεταρίων, η μία μετά την άλλη οι κυβερνήσεις των δυτικών χωρών εγκατέλειπαν τον κρατικό παρεμβατισμό στην οικονομία, τα λεγόμενα «οικονομικά της ζήτησης», τα αντικαθιστούσαν με τα «οικονομικά της προσφοράς», ενώ τα κράτη ξεκινούσαν την επίθεση εναντίον των εργασιακών και κοινωνικών κατακτήσεων, προασπίζοντας τα συμφέροντα των οικονομικά ισχυρών και επιβάλλοντας το νεοφιλελεύθερο οικονομικό και πολιτικό μοντέλο διακυβέρνησης.

Το οικονομικό και πολιτικό περιβάλλον όπου δημιουργήθηκε ο Επαναστατικός Αγώνας ήταν αυτό που όριζε η μονοκρατία των ΗΠΑ, η οικονομική παγκοσμιοποίηση, ο νεοφιλελευθερισμός και ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, ο οποίος και αποτελεί την αιχμή της πολιτικής-στρατιωτικής παγκοσμιοποίησης. Γιατί για εμάς, τόσο ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» όσο και ο ολοκληρωτισμός των αγορών αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, τον πολιτικό και οικονομικό αντίστοιχα χαρακτήρα της παγκοσμιοποίησης, η οποία όπου δεν μπορεί να επιβληθεί με τα όπλα των κεφαλαιοκρατών και των διεθνών οικονομικών οργανισμών (Δ.Ν.Τ., Π.Τ., Π.Ο.Ε., Ε.Κ.Τ., FED), με τα χρηματοοικονομικά εργαλεία των διεθνών χρηματιστηρίων, με τη φτώχεια, την πείνα και την περιθωριοποίηση, επιβάλλεται με την όξυνση της κρατικής βίας και ισχύος, με την καταστολή, με τον πόλεμο και τις στρατιωτικές επιδρομές, με τη φωτιά και το σίδερο.

Την περίοδο από το 2003 που ξεκίνησε τη δράση του ο Επαναστατικός Αγώνας έως και το 2007 και ενώ η εντεινόμενη κοινωνική κρίση δημιουργούσε έντονη κοινωνική δυσαρέσκεια, ήταν δυνατή η νεοφιλελεύθερη συναίνεση, εξαιτίας του γεγονότος ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη συνεχιζόταν «απρόσκοπτα» με δανεικά, ως φούσκα παγκόσμιων διαστάσεων που μεγάλωνε κόντρα στις απανωτές οικονομικές κρίσεις που συγκλόνιζαν τον πλανήτη (κρίση Ν.Α. Ασίας, οικονομική κατάρρευση στην Αργεντινή, κρίση των Dot.com στις ΗΠΑ).

Από το 2007, χρονιά που σημειώθηκε η πρώτη «έκρηξη» από το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ, δίνοντας το έναυσμα για την εκδήλωση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, άρχισε η χρεοκοπία της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης, οδηγώντας σε μια όλο και πιο βαθιά πολιτική και κοινωνική απαξίωση του καθεστώτος.

Την πρώτη περίοδο της δράσης του ο Επαναστατικός Αγώνας έθεσε ως ζητήματα αιχμής τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» με τις στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ και των δυτικών συμμάχων τους σε χώρες της περιφέρειας και με την ένταση της κρατικής βίας, καταστολής και τρομοκρατίας στις χώρες του καπιταλιστικού κέντρου και της ημιπεριφέρειας στην οποία ουσιαστικά ανήκει η Ελλάδα (επίθεση με ρουκέτα εναντίον της πρεσβείας των ΗΠΑ, επίθεση εναντίον πρώην υπουργού Δημόσιας Τάξης, εναντίον αστυνομικών στόχων και δικαστηρίων), τη νεοφιλελεύθερη επέλαση, την αγοραιοποίηση και των τελευταίων οικονομικών και κοινωνικών λειτουργιών, την επίθεση του κεφαλαίου σε εργασιακές κατακτήσεις (βομβιστικές επιθέσεις εναντίον υπουργείων Απασχόλησης και Οικονομίας).

Στη συνέχεια και από το 2008 η παγκόσμια οικονομική κρίση έγινε για εμάς μια πραγματική πρόκληση για να αναβαθμίσουμε τη δράση μας, πραγματοποιώντας επιθέσεις εναντίον οικονομικών δομών και οργανισμών όπως το χρηματιστήριο, οι τράπεζες Citibank και Eurobank. Φιλοδοξία μας να φέρουμε όσο το δυνατό μεγαλύτερα πλήγματα στο ευάλωτο λόγω κρίσης σύστημα, να σαμποτάρουμε δυναμικά τις πολιτικές επιλογές της ελληνικής κυβέρνησης και τα σχέδια «διάσωσης» της χώρας που επιβάλλονται κατόπιν υποδείξεως της τρόικας (Δ.Ν.Τ., Ε.Ε., Ε.Κ.Τ.).

Αυτό ήταν, εξάλλου, που φοβόταν και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ από τον Επαναστατικό Αγώνα αφού, σύμφωνα με δηλώσεις κυβερνητικού στελέχους, η οργάνωση με τη δράση της «θα μπορούσε να τινάξει στον αέρα τα οικονομικά μέτρα». Γι' αυτό οι συλλήψεις μας, που έγιναν λίγες μέρες πριν τα ηνία της εξουσίας στην Ελλάδα αναλάβουν εξ ολοκλήρου το Δ.Ν.Τ., η Ε.Ε. και η Ε.Κ.Τ., χαρακτηρίστηκαν από την ελληνική κυβέρνηση καθώς και από ευρωπαϊκούς και αμερικανικούς πολιτικούς παράγοντες ως μεγάλη επιτυχία.

Για εμάς η οικονομική κρίση που ζούμε σήμερα είναι η πρώτη πραγματικά παγκόσμια κρίση στην Ιστορία και η μόνη από τη μεγάλη ύφεση της δεκαετίας του '30, που πλήττει με τόση σφοδρότητα το σύνολο των χωρών του καπιταλιστικού κέντρου, ενώ ο χαρακτήρας της είναι συστημικός, αφορά την ίδια τη φύση του καπιταλισμού και της οικονομίας της αγοράς και είναι πολυδιάστατη, καθώς εκτός από οικονομική είναι πολιτική, κοινωνική και περιβαλλοντολογική.

Με αφορμή αυτή την κρίση οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ ανά τον κόσμο διεξάγουν μια ολομέτωπη επίθεση εναντίον των κοινωνιών, παλιές κατακτήσεις του εργατικού κινήματος ενταφιάζονται οριστικά στο όνομα της ανταγωνιστικότητας, το κράτος πρόνοιας αποτελεί μακρινό παρελθόν, ενώ θεσμοί του συστήματος όπως το έθνος-κράτος χάνουν τη βαρύτητά τους, έννοιες όπως η εθνική κυριαρχία δεν έχουν ουσιαστικό νόημα και η αντιπροσωπευτική δημοκρατία σε πολλές χώρες, όπως η Ελλάδα, που μπαίνουν υπό την επιτήρηση της υπερεθνικής ελίτ και των οικονομικών οργάνων της (Δ.Ν.Τ., Κεντρικές τράπεζες κ.λπ.) εξευτελίζεται, καθώς ακυρώνονται στην πράξη σειρά συνταγματικών διατάξεων και γίνεται το όχημα για την εγκαθίδρυση ενός παγκοσμιοποιημένου ολοκληρωτισμού, αυτού των αγορών, των πολυεθνικών, των τραπεζιτών και των πολιτικών οργάνων τους.

Απέναντι σε αυτή την επέλαση της οικονομικής και πολιτικής ελίτ περιθώρια δεν υπάρχουν για την εφαρμογή κεϋνσιανών πειραμάτων και μεταρρυθμίσεων. Αυτό φάνηκε και στον τρόπο που οι κυβερνήσεις απάντησαν στην κρίση, εξαπολύοντας την πιο άγρια νεοφιλελεύθερη επίθεση εναντίον των μεσαίων και κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, κόντρα στη βούληση της πλειοψηφίας των ανθρώπων. Με αφορμή την οικονομική κρίση συντελείται η μεγαλύτερη ληστεία και λεηλασία στην ανθρώπινη ιστορία και η μεγαλύτερη μεταφορά πλούτου από τη βάση προς την κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας, με αποτέλεσμα όλο και περισσότεροι άνθρωποι να οδηγούνται στην πείνα, την εξαθλίωση, την περιθωριοποίηση και το θάνατο.

Για μεγάλα τμήματα των κοινωνιών τόσο της περιφέρειας όσο και του καπιταλιστικού κέντρου, έχει χρεοκοπήσει όχι μόνο το νεοφιλελεύθερο μοντέλο ανάπτυξης, αλλά γενικότερα το υπάρχον οικονομικό καθεστώς, ενώ την ίδια μοίρα ακολουθεί και το πολιτικό σύστημα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

Η απουσία κοινωνικής συναίνεσης δεν εμποδίζει της ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να προχωρούν σε διαδοχικά πολιτικά πραξικοπήματα, στο όνομα του ξεπεράσματος της κρίσης, στηριζόμενοι πλέον σε μειοψηφίες, προκαλώντας έτσι την οργή και την αγανάκτηση των κοινωνικών πλειοψηφιών, που όλο και πιο συχνά εκδηλώνεται με βίαιο τρόπο στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων (Γαλλία, Αγγλία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ιταλία...).

Όλα τα παραπάνω καταγράφουν μια σειρά από συνθήκες πολιτικές και κοινωνικές που για εμάς είναι οι πλέον κατάλληλες για να γίνει πράξη η διεθνής προλεταριακή αντεπίθεση, να πραγματώσουμε την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους, να επιχειρήσουμε την επανάσταση. Γιατί σήμερα πια το δίλημμα για τους αγωνιστές αλλά και για τους καταπιεσμένους γενικότερα είναι ένα: κοινωνική επανάσταση ή ολοκληρωτική υποταγή και θάνατος.

Χρέος δικό μας είναι να διαμορφώσουμε τις υποκειμενικές αυτές συνθήκες, δηλαδή να συμβάλλουμε στη δημιουργία ενός πολύμορφου επαναστατικού κινήματος διεθνώς και σε κάθε χώρα, που θα βάλει τις προϋποθέσεις για να προχωρήσουμε στην πραγμάτωση της κοινωνικής επανάστασης.

Μέσα σ' αυτή την πολιτική και κοινωνική συγκυρία ιδιαίτερη βαρύτητα και κεντρικό ρόλο μπορεί να παίξει ο ένοπλος αγώνας, καθώς μπορεί να εκφράζει τη συνολική πολιτική σύγκρουση με το καθεστώς, να προαναγγέλλει την ένοπλη προλεταριακή αντεπίθεση των λαών και να προπαγανδίζει με τον πλέον δυναμικό τρόπο την ανατροπή και την κοινωνική επανάσταση.

Η δίκη μας θέλουμε να είναι ένα πολιτικό βήμα για να εκφράσουμε δημόσια αυτές τις πολιτικές θέσεις, θέλουμε να καταγραφεί ιστορικά ως μια στιγμή του αγώνα για την ελευθερία. Να αναδείξουμε τη σημασία της κοινωνικής επανάστασης ως τη μόνη απάντηση στην κρίση που καταδικάζει σε οικονομικό και κοινωνικό αφανισμό τα μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας.

Να είναι μια δημόσια καταδίκη του συστήματος και των κάθε πολιτικής απόχρωσης συνοδοιπόρων του. Να αναδείξουμε πόσο ζωντανός και επίκαιρος είναι ο ένοπλος αγώνας παρά τα χτυπήματα του κράτους και πόσο σημαντικός είναι μέσα στην εποχή μας για την προώθηση του επαναστατικού προτάγματος. Να μιλήσουμε για την ανάγκη δημιουργίας επαναστατικών κινημάτων παντού, που θα καταφέρουν να επιχειρήσουν την κοινωνική επανάσταση.

Σε μια τέτοια δίκη πιστεύουμε πως οι καλύτεροι «μάρτυρες υπεράσπισης» είναι οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που επέλεξαν τη δυναμική σύγκρουση με το σύστημα. Είναι οι αγωνιστές που υπήρξαν μέλη ένοπλων οργανώσεων και που παρέμειναν αμετακίνητοι και αμετανόητοι στις πολιτικές τους επιλογές, υπερασπίζοντας τους αγώνες τους, τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που πέθαναν στη φυλακή, αυτούς που έμειναν για πολλά χρόνια φυλακισμένοι.

Με την πολιτική τους κατάθεση στο δικαστήριο θα μιλήσουν για τις δικές τους εμπειρίες, τους δικούς τους αγώνες έτσι όπως τους έζησαν μέσα από διαφορετικές κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες. Θα μιλήσουν για τη διαχρονικότητα και την ιστορική συνέχεια του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, που θα διεξάγεται μέχρι την πλήρη καταστροφή του καπιταλιστικού συστήματος. Θα μιλήσουν για τον αγώνα που συνεχίζεται και μέσα από τις φυλακές από τους αιχμάλωτους αυτού του πολέμου. Γιατί εμείς δεν επιλέγουμε το δρόμο του αγώνα για να αποδεχόμαστε τις συνθήκες φυλάκισης που μας επιβάλλει ο εχθρός προκειμένου να μας καταβάλει ηθικά και να μας οδηγήσει στην πολιτική ή ακόμα και τη φυσική εξόντωση.

Αυτό θα ήταν για μας η καλύτερη έκφραση αλληλεγγύης. Να γίνει η δίκη αυτή μια κραυγή ελευθερίας.

Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης, Κώστας Γουρνάς

Δεκέμβρης 2010